

10 — Болесница

Кућа коју је одабрао била је готово савршена. Усамљена на брежуљку, ушушкана зеленилом и безбедно удаљена од осталих зграда. Једна од оних које пружају мир и приватност, али и увид у све што се догађа у крају.

Што је најважније, био је сигуран да је празна.

Припадала је његовом стрицу, срећнику који већ два месеца пребива у својој вечној кући, далеко од овог зла. Стриц му се међу првима заразио, умирао је у нади да ће га излечити, а након смрти је човечански сахрањен. Његови укућани, као и сви који су се разболели касније, нису могли да рачунају на то. Ни он не рачуна, уопште не помишља на смрт. Не мисли ни на живот, само живи. Или лута кроз пакао, верујући да је жив.

У почетку се свесно борио. Желео је да побегне у село, у шуму, било где. Само да више не прескаче лешеве, једе отпатке и крије се у напуштеним кућама као прогоњена звер.

Некада слабуњави дечак, затим смотан младић и зрео човек осредњих способности, надживео је све који су му значили, па вероватно и сваког човека ког је познавао. Његово тело је одбијало болест, ум се упорно опирао лудилу. Још да му није несанице, можда би успео да се окрепи, скупи снагу и оде далеко. Што даље одавде.

При сваком ступању међу зидове који ће му пружити уточиште, маштао је о топлој и удобној постељи, сањао је о сну. А онда би себи дозволио тек лаки дремеж, малу шетњу између јаве и сна.

Тако и сад. Склупчао се у туђем кревету, спустио главу на торбу и затворио очи. Вечерња свежина нагнала га је да завуче руке у џепове и загнури лице у оковратник капута. Умирио се и слушао ветар у крошњама младих бреза у дворишту, крик неке птице и

зујање дебеле муве, која му је кружила око главе, приближавала се и удаљавала, да би свој лет завршила у паучини изнад прозора.

А онда је чуо тај шум.

Придигао се, погледао око себе. Ништа није видео, иако су његове очи биле навикнуте на мрак. Можда му се и учинило? Заспао је, напокон сања или...шта?

Шум се поновио.

Покрет, удах, ни сам није био сигуран шта је то, тек шум га је подсећао само на једно : присуство другог човека. Живо, вероватно и здравог. Болесни су имали онај слаткасти вонј. Осетио би га још на прагу и не би ни завирио у такву кућу. Не, овај мора да је здрав. Завукао је шаку у торбу и узео нож.

Минути су пролазили, а његов сустанар није давао гласа од себе.

Ни шум није нестао, него је постао још јачи и одређенији. Чуло се дрхтање и плитко, убрзано дисање. Уплашен је. Очигледно се не осећа као ловац, већ пре као плен. Млад је. Дете, можда.

За тренутак му се јавила глупа жеља да наиђе на дете, иако је знао да је то немогуће. Деце одавно нема. Најмлађи су први подлегли болести.

Пажњу му је привуче велика пећ у другом крају собе. Тамо се крије, био је потпуно уверен у то. Мрак је уз пећ најдубљи и сви звуци одатле долазе.

У два хитра, нечујна корака дошао је до прозора, склонио прашњаву завесу и раширио ролетне. Месечина му показа сву ругобу угашеног дома.

Био је то приказ од ког му се згрчила утроба, али није изгубио главу нити је пустио да га савлада бол.

Његов замућени поглед пратио је биће иза пећи, а у руци је и даље стезао нож. Лице му није видео, али зато пруга бледе светлости

откри нежан зглоб и стопало у украшеној папучици. Женско! Томе се баш није надао. Ипак, беше му мило. Жена, ма каква да је, представља далеко мању опасност од другог здравог мушкарца.

„Изађи слободно“, рекао је.

„Ти изађи из моје куће!“

„Твоја је зато што си прва ушла?“

„Моја је. Стварно.“

Трудила се да говори оштро, али је у њеном гласу зазвучало нешто напукло, нешто тако дубоко очајно и побеђено, да јој је сместа опростио и провалу и лаж. Глас јој је био пријатан и веома млад, управо девојачки.

„Не лажи, дете“, одговорио је. „Ова кућа је моја колико и твоја. Или је чак нешто више моја, ако гледамо како је било. Мој стриц нема наследника. Осим мене. Добро ми дошла!“

Девојка устукну и повуче се још дубље у мрак.

„Не плаши се, приђи!“

„Уопште се не плашим.“

Мало је поћутала, па додаде : „Можда ти имаш више разлога за страх.“

„Можда имам, али ћу да ризикујем. Ходи! Испричај ми све о себи: ко си, одакле си? Како си доспела у ову кућу? Изађи бар на светло да те видим. Одавно нисам видео људски лик.“

„Нећеш ни сад“, одговорила му је. „Ја могу само да те препаднем. Ружна сам, грозна, одвратно изобличена!“

„Ма шта кажеш! Хајде, уплаши ме!“

Девојка је ћутала.

„Изгледа да ипак ниси толико страшна.“

„Болесна сам.“

Ни ово, вероватно, није била истина. Девојка не само да није „мирисала“, него се није ни понашала као оболели. Нико од ових

јадника није помишљао да је заражен све док не би пао у постељу да из ње не устане. Умирало се за два до три дана или чак и брже (последњи болесници нису успевали да прегурају дан), а једина олакшица им је била то што су највећи део времена проводили у бесловесном стању.

Не, „његова“ девојка није болесна. Бар не од те болести.

Ипак, након више часова у стричевој кући, морао је себи признати да је њено понашање, најблаже речено, чудно. Чудно чак и за ове прилике и ово нестварно време у ком не постоји свет.

Није хтела да напусти скровиште поред пећи. Нису помагале ни претње ни обећања. Врпољила се, шмрцала и уздисала, али ниједном није изашла из сенке. На питања му је одговарала штуро. Или никакo. И све је лагала.

На покушај да јој се приближи, једини који је учинио, одговорила му је паничним страхом и бесом, за који је знао да се не може обуздати, а да не употреби нож.

Пред зору је заспао и то није био дремеж, већ прави правцати сан. Сањао је стричеву кућу каква је била, светла и топла, и у сну се питао зашто се пре није досетио да живи у њој. Кућа била топла од велике, наложене пећи, а светлост је долазила од новог живота у њој...

Пробудио га је пригушени јаук жене, удружен са плачем ново-рођенчета.

Брзо је устао, решен да сакупи дрва за велику ватру. Треба топле воде, а и нож ваља очистити у пламену.

Том старом сечиву, које је до овог јутра давало само смрт, суђено је да буде употребљено на сасвим нов начин.